

PREU.

5 CENT.

*** Farà una entremaliadura cada diumenge ***

ANY 1.er • BARCELONA, 2 OCTUBRE 1904 • NÚM. 40

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11

BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. 3 ptas.

Idem, un semestre. 2 id.

Extranger, un any. 5 id.

La tornada d'EN PATUFET

La manera més rodona
de fé una bona excursió

es deixars' de tot aixó
y marxar a Barcelona.

Desde fora

Boy parlant ab En Del-
pont de las cosas de casa, nos
enfilarem per la montanya
canigorenca y cantant las
bonicas esparsas de la cansó
que comensa dihent:

Montanyas del anigó
frescas son y regaladas
y molt mes ara al istiu
que las aygues son gemadas

ab veritable goig contem-
plarem la bona obra empre-
sa par Monsenyor Carcela-
de Bisbe de Perpinyá ab la
restauració del Cenobi de
St. Martí ahont, aviat com-
plirà dos anys, volgué Deu
s'hi aixopluguessin los can-
tayres de la Gaya Ciencia
de per tots los llochs ahont
la llengua catalana es par-
lada.

¡Com recordarem lo Poe-
ma de M. Cinto qui nos es-
plica ab sa gran concepció
poética que

Lo Canigó es una magnolia inmen-
[sa]
que en un rebrot del Pirineu se
[bada]
per abellas té fadas que la voltan
per papellonas los cisnes y las ali-
[gas]
y després de fruhir a plé

tot aquell esclat que nostres
ulls abastavan remembrant
los fets d'épocas passadas,
de quan tota aquella terra
era catalana; es dir quan
encara mians barroeras no
havían mitj partit lo que de
fet no han lograt encara;
puig tota la terra rossellone-
sa malgrat estar baix lo do-
mini d'un altre Estat no ha
perdut com no perdrá may la
iesomia que la fa ser igual
a la nostra, nos dirigirem
vers a Perpinyá, la històrica
capital rossellonesa ahont hi
havían tingut estada los mo-
narcas del Principat de Ca-
talunva.

Després de reseguir quel-
com de lo molt que allí hi ha
pera veurer y complir ab al-
gun deber de cortesia, me
vaig despedir del amich y
entusiasta catalá rossellonés
pera tornar a Barcelona
ahont hi trovareu altre volta

EN PATUFET

EN PATUFET estiuejant

RECORTS

¡Alsa noy; tira peixet,
amigo com la voltavas
ab la filla d'en Marquet!
—Aquest es EN PATUFET—
vaig dir; y ¡com t'hi quadravas!
Al envelat, lo jovent
ja no estava pe'l que feyan
puig tots anavan dihent;
—No ho fa pas gens malament,
y de goig mirante reyan.

Las xiquetas mes xamosas
contemplante a tort y a dret
se sentian envejosas
ó mes ben dit orgullosas
de ballá ab tu, PATUFET.
Quant lo ram entrá en subasta
com to'ats per un resort,
ab un gran crit entussiasta
los socis digueren: ¡Basta,
no'ns toca avuy tal honor!
Puig que ab nosaltres se troba
lo simpátich PATUFET,
entre los socis s'aproba
d'admiració darti proba
oferintli'l ram aquet.
Ab aplausos y jarana
tal honor fou celebrat,
y vermellet com magrana
vas demaná una sarda a
que totbom hi prengué part.
L'endemá lo poble en pes
va fer cap a l' stació,
despedinte ab grans mercés
tant lo rich com lo pagés,
com lo batlle y lo rectó.
—PATUFET, hasta la vista
—A reveure, PATUFET
y tu, content com artista
que de llors n'ha fet conquista
somreys tot satisfet.
Y ab ta roja barretina
y ta cara rodanxona...
¡valgam la Santa Cristina!
frissava mes d'una nina
per veni ab tu a Barcelona.

¡Com qui sent greu anyoransa
ja després d'haver marxat
de tu's parlava ab recansa
consolantlos l'esperansa
de reveuret aviat!

JOSEPH OLIVER

No passa res que Deu no vullga

Una vegada hi havia un
minyó qu'era tan sabatas-

sas, que bé se li podia dir
era un tros de cóniam, puig
la seva d'eria més grossa—
que ja li venia de petit—era
la de volguer matarse. De
manera qu'un día que'l se-
nyor rector li deya:—Creu-
me, noy, la mort y la vida
Deu la té.

—¡Si, ves si jo vull ma-
tarme si Nostre Senyorm'e'n
privará!—respongué.

Y no'l podia treurer de
aquí, de modo que sempre
estava ab un ¡ay! al cor-
tement que'l xicot un día
no'n fes una.

Quan vetaquí que, essent
ja grandassot, se va enamo-
rar d'una mossa del seu po-
ble, y com qu'ella li va do-
nar carbassa, ¡quina'n va
fer! S'enfila a la finestra y
¡patatú! 's tira dalt-baix,
ensopegantse en aquell mo-
ment a passar la seva esti-
mada, que, al veure caure
un home, ab tot lo brahó que

Deu li havia donat, ¡pufl!, l'entoma, y al tenirlo als seus brassos se trobá qu'era el xicot que la festejava, y tota enfadada li digué:

—Vés, animalot; no serveixes per cap cosa bona.

Lo xicot, al sentirse dir animal per la seva estimada, va enfutismarse de tal manera, que agafá una corda, la lligá a una de las vigas de las golfas, feu un nus escorredó, passántsel pel coll, pero tantost quedá penjant, ¡catacruch!, setrenca la viga y al plegat cau una pluja d'unsas d'or com no's podeu pas figurar, ja qu'estavan amagadas allá dalt de qui sab los anys.

Ell que sí que, quan se va véurer tan rich, se'n va corrents a ferho saber a la seva estimada, pensant que allavors lo voldria, pero, ¡qué's cas!, li doná carbassa altre cop.

Allavors sí que's va desesperar del tot. "No hi ha remey per mi,—deya,—y vaja, Nostre Senyor no hi podrà res, perquè ell es l'amo de la meva ànima; ab aixó que'n fassi lo que vullga, pero jo soch l'amo del meu cos y per tant en faré lo que voldré."

Agafa una pistola, la carrega fins dalt de tot del canó, se l'apunta al front tan fort com pot y descarrega, pero en lloch de sortir la bala 's reventa la pistola y no's fa gens de mal, sino al contrari, que veu saltar per la finestra un home que fugia com si'ls mals esperits se l'emportessin, donchs era un lladre qu'havia entrat pera robarli'ls diners y que, al sentir l'espatech, 's va pensar que l'havían vist y s'escapava sens haver pogut pendre res.

En vista de que no podia sortir ab la seva, ara per fas, ara per nefas, ¿quina'n va fer? Agafa una pistola, una corda y una capsa de mistos y se'n va cap al riu.

—Ara sí que no m'escaparé, perquè ab quatre morts al plegat no pot ser que'n surti, puig los mistos m'envenenarán, la corda m'escanyará, la pistola m'obrirá el cap y l'aygua m'ofegarà.

Un cop es al riu, busca un arbre que las branques anessin cap a l'aygua, s'empassa la capsa de mistos, se penja a la corda y després se tira un tiro.

Pero la bala, en lloch de foradarli 'l cap, trenca la

corda y cau a l'aygua, que se l'emporta surant cap a la vora, ahont hi havia uns pagessos que, al sentir lo soroll, hi corran y'l treuen, mentres l'aygua que s'havia empassat li fa vomitar los mistos qu'havia menjat, y sa y bo, y més trempat qu'un jínjol, l'acompanyan a casa seva ahont hi troba la seva estimada, que s'havia arrepentit de las carbassas que li havia donat.

Al cap de poch temps se varen casar, y mentres dinavan ell que diu:

—Senyor rector, ara sí que veig que no m'enganyava quan deya: — ¡No passa res que Deu no vullga! ¡la mort y la vida Deu la té!

POPULAR

ESTÈTICA INFANTIL

CONVENIENCIA

L'obra d'art deu se'adequada al lloch ahont va destinada.

L'hom de gust ó de talent no fa res impertinent.

Res al mon se fa de bó sens le Dieu de l'apropos.

Lo vestit déu se apropiat
al lloch, als anys y al estat.

SENZILLESA

Parlà y obrà ab senzillesa
mosirà gust y sensatesa.

Lo pretensiós y enfàtic
es altament antipàtic.

Lo senzill o familiar
no es sinònim de vulgar.

Hi llegit a alguna part
qu'es gran art amagar l'art.

ECONOMIA

En las arts y en tot mes val
poch y bo que molt y mal.

Las cosas per se'apreciadas
no han de darse a carretadas.

L'ornament es com la sal
poca fa be, molta fa mal.

Si l'iris durava un dia
poca gent se'l miraria

En art y en tota ocasió
Recordat del *rien de trop*.

VERITAT

L'art com cal y l'home honrat
diuen sempre la veritat.

La veritat bella ó ideal
no es la veritat material.

La veritat quan be's mira
també poesia inspira.

Bonas arts no hi pot haver
sense bell y verdader.

Hi ha un art vist, un art pensat
y un altre qu'es somniat.

ESCOLA

Els esforços aislats
solen dar poch resultats.

Sense forsa colectiva
may a fe'escola s'arriba.

Poch fa una persona sola
sense tradició ni escola.

El nostre individualisme
ens va portant al nihilisme.

May s'es vist com en el dia
en las arts mes anarquia.

INFLUENCIAS

Segons l'ayre que's respira
be o mal l'artista s'inspira.

Segons es l'estat social
es el gust o el ideal

Mil cosas l'art modifiquen
lo matan ó vivincan.

† PAU MILÀ y FONTANALS

Apa noy, ab lo parayguas
a coll y'ls esclops curulls de
palla per la pluja d'aquets
últims días, vinga badar d'
una part a l'altra.

Ja n'han arribat de pàge-
sos y d'altres que'l fan y en-
tre tots han procurat que no
faltés gent en los teatres y
demés llocs ahont s'hi han
celebrat espectacles més ó
menys interessants.

No'hi estava acostumat ja
a escriurer, com que tot l'es-

tíu l'em passat sense res que fer, ara ens atiparán de comedia.

Be prou que ho diuhen los forasters, a Barcelona sempre están de festa perque tenen una especie de negocis que may se'ls mullen, si tinguessen de trevallar al camp ras com nosaltres, que un cop havém sembrat, moltes vegadas, un ayguat se'ns ho emporta tot, pedrega y ens mata las vinyas o'ls blats quan estant fets un pa d'or qu'*animoran*, aixó quan la sequedat no'ls mata, que allavors també es ben trist veurels ab las espigas buydas acotadas endavant com qui pidola una caritat, ab la boca seca y mirantse als paguesos ab una tristor que trenca'l cor del més des preocupat de las cosas d'aquest mon.

Aixó m'ho explicava un bon home entre acte y acte d'una funció que no entenia, ni ganas, segons ell.

—Ab los *sainetes* no hi trobo cap mérit perque tot s'ho fan venir a la mida del qu'escriu; tinguessin la feyna a sol y serena com naltres; deya ell. Ara tením més aygua que voldríam y en cambi hem passat un estíu que tot s'ha mort de set.

—Donhs, per qué hi veníu

a teatre si esteu tan contristat?

—La dona'n te la culpa, sí, perque va criar un brivall d'uns senyors y cad'any per aquestas festas, ala, cap a Barcelona.

—Be us estiman prou...

—Massa, tot lo dia som a *teatro*, pro vaja, jo també'ls estimo als senyors y sobretot an'aquel bordegás que va criar la de casa..... qué vols que't digui noy, n'estich *animorat*, veus aquell que seu en aquell assiento que fa... un... dos... quatre...? donchs es ell.

—Sembla aixerit.

—Y no poch, a casa armava uns rebomboris! tot lo poble'l volia y li déyam *Patufet*, y que aquí també'l deuhen estimar forsa, perque per tot sento que'l cridan!

Y acabaren la funció y ni ell ni jo varem saber qué havían fet, ell s'estimava més parlar de cosas qu'entenia y a mi'm feu recordar aquellas sencillas conversas que armavam a la plassa del poble quan eixíam de missa.

CRISTOFUL

¡Tafoy, quina rahimada!
 ¡Vix! don gust de mirá!
 vinguessiu al hort de casa
 que no n'hi ha de bo ni un grà.

Despres de las festas

Després de seguir pel mon
 festas majors y envelats
 gasiant gresca y bon humor
 me convé ja reposar.
 Pera rebre als companys
 que de fora aquí han vingut
 per veure las grans festassas
 que tant bonas han sigut
 Recordeus que'n questos dias
 qu'han passat com tren exprés
 es la nostra lleal patrona
 la Verge de las Mercés.
 Y admirats de la ciutat

dels conjunts que la dominan
 han sortit ja'ls forasters
 encantats y buyts d'ermilla.
 Han vist teatres, fochs y balls
 al carrer de la Granvia
 cosso blanch y cabalgatas
 y l'adorno dels tranvias.
 Y molt moixos alguns d'ells
 s'han entornat lo parayguas
 qu'es creyan poguer usar
 no pel sol sino per l'aygua.
 Ara ja fins l'any que ve
 y porteu plena la bossa
 que per gastarla ab bonichs,
 no hi ha en lloch com Barcel-
 lona.

A. P. RIGAU

Carta a EN FATUFET

Amich PATUFET:
 Avuy si que puch do-
 nar als teus llegidors
 una noticia per cert ben
 agradosa.

La "Lliga Regional",
 y la "Associació Obre-
 ra Catalanista", d'eixa
 ciutat, organisaren un
 concurs de *Cansons Ca-
 talanas Populares* pera
 noys y noyas companys
 nostres, que s'efectuá lo
 diumenge prop-passat y que
 per lo numerós y escullit pú-
 blich que hi assistí, fou petit
 l'ample y espayós local del
 teatre en que s'executá.
 ¡Y quin bé de Deu de no-
 yets y noyetas!
 ¡Y que ben armonisadas
 foren las cansons que cantar-
 ren! Te dich, amich meu,

que t'hauria dat bó de serhi.

Lo senyor Martrus llegí un bell parlament enaltint la música catalana y recordant a tots los nens y nenas que s'hi practiquessin ab ferma voluntat a las cançons de nostra terra, y s'apartessin de las *cançonotas* portadas de fora casa, que quasi bé totas son inmorals y no s'avenen ab lo modo d'esser de la rassa catalana. Tant lo senyor Martrus com lo senyor Casas, director del concurs, y tots los nens y nenas que hi prengueren part foren obsequiats ab aixordadors y unànims aplausos per la concurrència.

A tots los que prengueren part en lo referit concurs se'ls hi doná un magnífich y valió regalo; y acabá la festa ab molta alegria y germanor tant pels petits concursants, com pels grans que assistiren á la festa.

Terminá l'acte ab coratjosos viscas a la música catalana y a Catalunya.... y fins l'any que vé si a Deu plau.

Ton amich

JOSEPH VILARNAU

Manresa, Setembre 1904

COLABORACIÓ INFANTIL

Convit

Te convido PATUFET aquest any per la Mercé tant si plou com si es seré que vinguis algun ratet a casa, que't donaré, bons pollastres y bisfitechs bon pa y bon vi, de tot cor ab bona cara y jo crech qu'es sens dubte lo mellor company teu en

SALVADOR (13 anys)

Lo Pi de las tres brancas

De Berga en las serradas n'hi ha un pi molt trondós; veyent sas grans brancadas me'n fa estar orgullós. Las tres brancas que'n te ab joya al mon osienta, la patr a amor y fe, cada una'n representa. Diuen que fou plantat en temps de l'antigor, que qui'l vol arrencar primer que'l pi, eil se mor. Los vells ja'l nomenavan lo nostre arbre sagrat, per eil ab fe lluyta'an, per nostra llibertat. Juntemnos tots a l'una al volt de nostre pi; l'arrel de Catalunya jamay no pot mori!

RICART VALLS (15 anys)

S. Julià de Vilatorrada

—N'hi poden haver de bons,
pró no sé quin agafar...

—Los amichs, noys, són melons
qu'havau de saber triar.

Excursió á la Rabassada

L'anada

A las quatre del matí me vaig llevar, vaig anar a buscar als meus amiguets del carrer, que, junts, eram set, y ab permis de nostres pares, tirarem de dret a la Seu, a missa matinal, com tenim per costum sempre que'ns aném a fora; digueren la missa y, un cop acabada, ferem camí cap a la Rabassada. Pujarem per la Rambla de Catalunya amunt, atravessarem tot Gracia, y al esser a n'aquells tranvías blaus que van fins a l'estació del Funicular tirarem seguint sa via fins a arribar

a dita estació; allavors empenguerem per una de las carreteras que trovarem, y'ls uns cantant, los altres discutint, mentres qu'en Pepet y jo, que portava EN PATUFET, nos dedicarem a llegirlo, y pasarem lo camí que no ens en'adonarem.

Al esser a dalt nos aturarem una miqueta pera veure Barcelona.

¡Y qu'en véyam de casass d'allá dalt estant!

Al cap d'un quart, empenguerem altra

volta la marxa, camí de la Rabassada avall, passant per una carretera que'ns feu dar més voltas que uns caballets, pro nosaltres vinga saltar y correr camí avall com si juguesem a tocar y amagar; y en Pepet digué: —No correm tant que podem caurer, y ademés que no veyém lo que passém, ¡tant bonich que's tot aixó!

Allavors, com ja estavam tots un xich cansats, varem anar poch a poch fins que arrivarem a baix a la Rabassada.

¡Remanoy, quin bullit hi varem fer tots plegats! Figureuvos que jo y un altre eram los més grans, y aixó que no més tenim dotze

anys, pro ja tenim un xich d'enteniment.

En Pepet, que portava una màquina, li va venir l'idea de retratarnos tot esmorsant. ¡Remanoy! ens en-varem anar a sota d'uns arbres y en Pepet mateix ens va arregar y'ns va tenir de retratar instantaniament, perque ningú podia estar quiet.

Un cop retratats, varem seguir esmorsant.

Després d'haver esmorsat ens anarem tot xano xano cap a veurer tot alló que's tant bonich.

Y surt en Pepet dihent que juguessim a l'escarbat bum-bum, y jo dich:—¿Per qué a n'aquest joch?—Perque es un joch que no'ns podem fer mal, y després qu'EN PATUFET ens ho va recomanar en un dels seus números.

Quan estiguerem satisfets de jugar a n'aquest joch, tractarem de fer lo retorn per Sarrià.

La tornada

Allavors En Pepet, tot anant amunt, nos va contar un quènto molt bonich, pro molt llarch, y no podré explicarvos més que lo que significava:

Un noy molt dolent s'esca-

pá de casa els seus pares; prengué diners de sa mare y gastá tot lo que pogué; mes, quan se li acabaren, visqué pobre y arrastrat, y allavors tots los amichs se li separaren.

Bueno, donchs com anava dihent, serem dret cap a Sarrià a veure un amich nostre que hi viu ab la seva familia.

Quan en Pepet acabá de explicar lo quènto nos posarem a cantar cansons populars catalanas, que son aquestas:

L'Arbre sagrat.

Los tres tambors.

La Filadora, y

Montanyas del Canigó.

Com que l'amich qu'anavam a veure ja'ns coneixia molt, encara no'ns va sentir desseguida sortí pel portal de casa seva.

Al arribar nos feu entrar a dins, que'ns hi tenia un bon refresch preparat, y se'n alegrá molt de que l'anessim a veurer.

Ab aquell amich, qu'es molt bon noy, nos hi estarem cosa d'una horeta jugant, y a quarts d'una marxarem tots cap a Barcelona altra vegada. Com que tots estém al mateix carrer, ens en varem anar junts hasta a casa sens esser conegut

de ningú, perquè som tots
molt quiets y callats.
Ja't ben dich jo, PATUFET
que vam suar de debó;
si hagués fet un xich de fret
hauria anat molt milló.

R. FARRÉ Y SAMSÓ.

(12 anys.)

7 agost 1904.

A EN PATUFET

Passant un quant temps a fora
al poble de Viladecans
a tots t'ne dat a cone xer
tant als petits com als grans.

CARME RIGAU (9 anys)

Lo senyoret Luisito,
sempre que va de visita
s'emporta'l gos, perquè, diu,
qu'es de la seva família.

UN ORFANET

à Maria Santíssima

Mare, vaig perdre mare
essent jo molt jove net;
No tinch ningú que m'ampare
y en lo mon visch tot solet.
Donaume, donchs, Mare meva
un aussit y un consol;
Que'l meu dolor es sens treva
y'l meu cor está de dol.
Las bofetadas son paga
dels beneficis que faig,
y la ma, ¡fingit! amaga
qui'm tira pedras a raig.
Sosteniume, Mare santa,
en mon gran detalliment:
la tempesta que m'espanta,
dissipau ab bras potent.

JOSEPH FERRÉ Y PERIS (12 anys)

Sí, sí!

Jo n'estich molt contentó,
puig dius farás *Calendari*;
y creume que't portaré
molts treballs per publicarhi.

JAUME SEGALÉS (13 anys)

Reflexionant

Aquets dias, qu'ls soporta,
ab brugit que a tots abruma,
estich PATUFET, mitj morta,
pro per tu, sempre la porta
te oberta la meva pluma.
Vull viure y morir ab tu,
que sempre fas cosa bona,
donantnos uns *rendez-vous*,
com may los ha vist n'ngú,
per dintre de Barcelona.
Segueix eix cami, baylet,
que tant agrada a las nenas,
puig que'ls treus, bon PATUFET,
de demunt enuitg y penas.

SIÓ DORIA (15 anys)

Qüento

En una de las estacions intermitjas desde Madrid a Valladolid pujá en lo tren en que jo anava un jove boy carregat ab una gran maleta y demés objectes propis d'un viatjant Seguidament entaulá conversa en castellá, puig, segons digué, era fill de Madrid y viatjava pera una casa de Barcelona. Com que mut semblava que no ho era, comensá a explicar la seva carrera de viatjant ab aquets termes:

--Estoy aburrido del viaje y de estos clientes, pues no he hecho nota alguna desde que sali; y no es que no ponga de mi parte todo el interés, pues insisto tanto, que en la última plaza que he visitado, un cliente me dijo que si no me marchaba de su casa se vería obligado á llamar á un guardia.

La veritat es que ho deya ab aytal sentiment, que'm causá pena, y per aixó l'hi vaig preguntar:

--¿Hace mucho tiempo que viaja usted?

--Este es mi primer viaje.

--¿Pues qué oficio tenía usted?

--Estaba empleado en el Banco...

--¿De España?

--No, señor, el de carpintero.

ANGELET BOIXADER.

(14 anys.)

Avuy que tothom dedica festas a l'infancia, bo es recordar ab gust la que va celebrarse en lo local de la Colonia Gerundense, organitzat pels vehins del carrer de Lancaster. Va haverhi un Concurs molt maco ab un sens fi de premis pera recompensar los meritoris treballs d'aquell remat de criaturas aixerides y feyneras. Molt me plauhen aquestas festas y tant de bó que tot sovint ne fessen. A las criaturas y als arbres bo es adressarlos de petits, quan son tendres.

Com siga que alguns números s'están agotant y que desde primer d'any tots valdrán doble preu, vos donch l'alerta perque no estiguen distrets, que'm sabria greu de debó.

Continuo rebent forsa treballs pel Calendari, que puch

asegurarvos serà de primera, y dech advertir, pels que m'ho han preguntat, que no hi aniran endevinallas de cap classe: tant sols treballs variats de tota mena, pero curts, perque hi càpiga tothom.

MEDALLAS.—En Pau Vila.—Joseph Bru y Solà.—Pepet Puig.—Mateo Vidal.—E. C. Homs.—Juli Bassols.—Joan Monsa Vieja.—Joseph Vergés.—Jaume Segalés.—Josepet Opisso.—Joseph M. Sanjuan y Cunillera.—Salvador de Horta Gibert.—Pepet Foix.—J. Teixidó.—Sió Doria.—Joseph M. Farré y Samsó.—Tirse Díaz de Yla-rasa.—Lluís Clavall.—F. Baldellà.—A. P. Rigau.—Joseph Oliver.—M. Solé.—Joseph

Ferré y Peris.—Carme Rigau.—Francesch Balenyà.

En Ernest Candevila, no envihi copias, que no te cap mèrit, val més poquet y original.—Joseph Riba, la poesia *¡Patrial!* es massa valenta.—B. R. Los dibuixos no están prou bé.—Joan de Sucre y Grau, es original de vosté la poesia *Visi?*—Joan Badimont, vol dir-me de quin llibre l'ha copiada la poesia *A la vora del foc?*—Joan Llenas, ab calma's tarà mes be's versos.—Ricart Valls, vigi ab compte ab los versos que vosté te ideas que ab paciència poden darli profit.—Maria Tost, serà servida.—Joseph Balanya, lo dibuix qu'envia ja s'ha vist publicat.—Lluís de Pont, li repetesch que la subscripció, (5 ptas. al any) s'ha de pagar per endavant. Un cop fet, li enviarem tots los números surt ts fins acabar l'any.

Quedan mes cartas pera contestar.

Avis.—Es precis que tots los treballs que m'envihin, tant versos com dibuixos, siguin rigurosament originals dels que'ls firman. Dich aixó perque hi ha alguns (molt poch) col·laboradors que no tenen reparo en enviarme treballs que de lluny se véu que no son fets d'ells.

Altre.—Us agraïré no m'envieu tantas endevinallas, g·roglichs, xarades, conversas etc., etc., perque'n tinch lo menys pera deu anys.

AUTOMATAS NARBÓN

Lo preciós saïnete en 5 quadros

L'ALCALDE TORERO

acabant l'espectacle ab una *corrida* de toros, ab bonich decorat de Mo. agas y Alarma

Sessions a las 4, 5, 6 de la tarda y 9, 10 y 11 de la nit

Camiseria y Corbateria

* DE *

Jaume Sans

Boquería, 32

BARCELONA

●● Especialitat en las camisas a mida ●●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande*Cirurgiá Dentista***CASP, 34, 1.er, 2.ª**

(Devant dels PP. Jesuitas)

Los mellors, més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFIA**HISPANIA** a Pelayo, 50, pral.**Director: Joseph Banús**

TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

OBRAJOR DE PLATERIA

DE

M. y A. ARAGONÉS

Objectes para certamens *

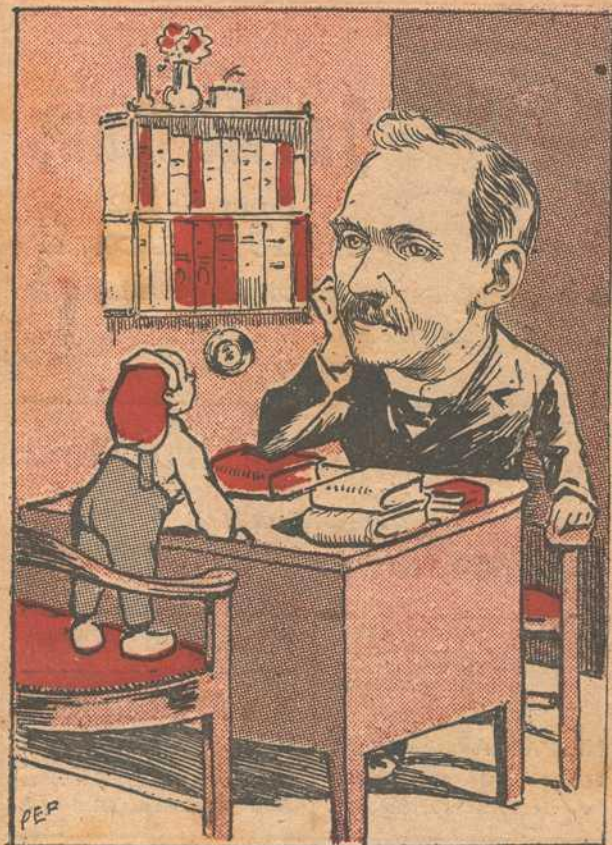
* * * Obras d'art de tota mena

Especialitat en las reliģiosas

Montjuich del Bisbe, 3

30 dutxas 25 Plas.

Massatge per tècnichs especialistas **Major, 15,**
Gracia y Montjuich del Carme, 5 (Banyes de Solé)

Com que no'l puch oblidar
hi vingut, senyor Vassal,

per si'm vol dâ original
per ferme més popular.